

Մ ՈՒՐՐԵ Յ ԱԿՈՐ

ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՆԻՍՏ ՄԱՅՐ ԵՄ ԿԵՂԵՅԻ

ՏՈՒ Ս. ՅԱՐՈՒԹԵԱՆ

16 ԱՊՐԻԼ 2017

Կիրակնօրեայ Ընթերցումներ	Էջ 1
Քրիստոսի Յարութիւնը...	Էջ 2
Ծանուցումներ	Էջ 4

ԳՈՐԾՔ ԱՌԱՔԵԼՈՑ

ԳԻՐՔԷՆ

(1.15-26)

Համբարձումէն քանի մը օրեր ետք, երբ շուրջ հարիւր քսան հաւատացեալներ մէկտեղուած էին, Պետրոս ոտքի ելլելով ըսաւ.

«Եղբայրներ, պէտք էր կատարուէր Սուրբ Գիրքին մէջ գրուածը, այն ինչ որ նախօրօք Սուրբ Հոգին ըսած էր Դաւիթի բերնով՝ Յուդայի մասին, որ Յիսուսը ձերբակալողներուն առաջնորդողը եղաւ: Յուդա մեր խումբէն էր, մեզի պէս առաքելական ծառայութեան համար ընտրուած: Բայց իր անիրաւ մատնութենէն ետք, որուն վարձքով ազարակ մը գնեց, երեսնիվայր ինկաւ այնտեղ եւ փորը ճեղքուելով՝ փորոտիքը դուրս թափեցաւ: Բոլոր Երուսաղէմացիները այս մասին իմացան, եւ այդ պատճառով այդ ազարակը իրենց բարբառով “ակեղ դամա”, այսինքն՝ “Արեան ազարակ” կը կոչեն: Արդ, Սաղմոսներու գիրքին մէջ գրուած է. “Թող անոր տունը աւերակ մնայ, եւ մարդ հոն չընակի” իսկ ուրիշ տեղ մը կ’ըսէ. “Իր պաշտօնը ուրիշ մը թող առնէ”: Այստեղ կան մարդիկ որոնք միշտ մեր հետը եղած են Տէր Յիսուսի երկրաւոր առաքելութեան ամբողջ տեւողութեան, Յովհաննէսի ձեռքով անոր մկրտութենէն մինչեւ երկինք համբարձման օրը: Ասոնցմէ մէկը

պէտք է տասնըմէկիս միանայ՝ Քրիստոսի յարութեան վկայ ըլլալու համար»:

Այն ատեն հաւատացեալները երկու հոգի ներկայացուցին. Բարսաբա կոչուած Յովսէփը, որ արդար մականուանուեցաւ, եւ Մատաթիան: Ապա հետեւեալ աղօթքը ըրին. « Դուն, Տէ՛ր, որ կը ճանչնաս բոլոր մարդոց սիրտերը, ցո՛յց տուր մեզի թէ այս երկուքէն ո՞ր մէկը կ’ընտրես առաքելական այս պաշտօնին համար, որմէ Յուդա ինկաւ՝ ինքն իր ճամբան երթալու համար»:

Ապա երկու անուններուն վրայ վիճակ ձգեցին: Վիճակը Մատաթիային ելաւ, եւ անիկա տասնըմէկ առաքելներուն կարգին դասուեցաւ:

ՅԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱԻԵՏԱՐԱՆԷՆ

ԸՍՏ ՄԱՐԿՈՍԻ

(16.1-8)

Շաբաթ օրը երբ անցաւ, Մարիամ Մագթաղենացին, Մարիամ՝ Յակոբի մայրը եւ Սողոմէն գացին խունկեր գնեցին եւ պատրաստեցին, որպէսզի երթան եւ օծեն Յիսուսի մարմինը: Կիրակի առաւօտ կանուխ, արեւածագին, գերեզման եկան: «Ո՞վ պիտի գլորէ գերեզմանի մուտքին դրուած քարը», կը հարցնէին իրարու, որովհետեւ քարը շատ մեծ էր: Սակայն երբ նայեցան, տեսան որ քարը արդէն իսկ գլորուած էր: Գերեզմանէն ներս մտան եւ ճերմակ զգեստ հագած երիտասարդ մը տեսան, որ աջ կողմը նստած էր: Սարսափեցան: Երիտասարդը ըսաւ անոնց. «Մի՛ վախնաք, գիտեմ որ խաչուած Նազովրեցի Յիսուսը կը փնտռէք. բայց

... հոս չէ, յարութիւն առաւ:

հոս չէ, յարութիւն առաւ: Տեսէ՛ք, զինք հոս դրած էին: Այժմ գացէք, ըսէք իր աշակերտներուն եւ Պետրոսի, որ ահա Յիսուս ձեզմէ առաջ կ'երթայ Գալիլիա. հոն պիտի տեսնէք զինք, ինչպէս որ ըսած էր ձեզի»:

Երբ ասիկա լսեցին, դուրս փախան գերեզմանէն, զարհուրած եւ ապշահար, ու ոչ մէկուն բան մը ըսին, որովհետեւ կը վախնային:

**ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՅԱՐՈՒԹԻՒՆԸ
ՄԿԻՉԲ՝ ՆՈՐ ԿԵԱՆՔԻ**

**ԱՌԱՋՆՈՐԴ ՍՐԲԱԶԱՆ ՀՕՐ
Ս. ԶԱՏԿՈՒԱՆ ՊԱՏԳԱՄԸ**

«Մկրտութեամբ անոր հետ միասին քաղուեցանք եւ մահուան հաղորդ եղանք, որպէսզի ինչպէս Քրիստոս Հօրը փառքով յարութիւն առաւ մեռելներէն, նոյնպէս ալ մեք նորոգուած կեանքով ապրինք» (Հռ. 6.4):

Պօղոս առաքեալ հռոմէացիներուն ուղղած իր նամակին մէջ խորիմաստ բառերով մեղանչական մարդուն կը թելադրէ մկրտութեամբ սրբուիլ եւ մաքրուիլ մեղքի ազտեղութենէն:

Քառասնօրեայ Մեծ պահոց շրջանը զգաստութեամբ աւարտելով, բոլորս մտածեցինք աստուածային, դրախտային կեանքի պարգեւած ուրախութեան մասին, միաժամանակ անդրադառնալով, թէ՛ ի՛նչ զին ունեցաւ դրախտային կեանքի ուրախութեան – երջանկութեան կորուստը, մարդուն անհնազանդութեան պատճառով, երբ ան հրաժարեցաւ աստուածային կամքէն եւ օրէնքէն: Անառակ որդիին նման ան հեռացաւ Աստուծոյ տունէն եւ օրէնքէն, ընկղմեցաւ մեղքի տիղմին մէջ եւ կորսնցուց իր ուրախութիւնը, ազատութիւնը

ու անդորրութիւնը: Նոյն պատկերով մարդը կորսնցուց Աստուծոյ տուած առաջին պատմուճանը հագնելու ուրախութիւնը, եւ մարդուն մէջ խաթարուեցաւ Աստուծոյ իսկական պատկերը:

Արդ, քառասնօրեայ պահեցողութեան այս շրջանը, լաւագոյն առիթ հանդիսացաւ՝ մտածելու, անդրադառնալու, մեր անձերը քննելու, տեսնելու հայրական ուրախութեան տանող ճամբան, որպէսզի անառակ որդիին նման վերադարձի ճամբան փնտոենք գտնենք, մեղքը խոստովանինք եւ մեր կեանքի ընթացքը փոխենք: Աւետարանին ականջալուր, հասկցանք, որ Աստուած անառակ որդիի հօր նման, որպէս մեր բոլորին Հայրը՝ ամենողորմ Տէրը, կը սպասէ մեզի, կը սպասէ մեր վերադարձին, լսելու մեր զղջումն ու խոստովանութիւնը: Ընչտ այս պատճառով, Պօղոս առաքեալ կը թելադրէ մեզի նախ՝ մեր կեանքը վերածել հոգեւորապէս ամէնօրեայ մկրտութեան:

Քրիստոնէական եկեղեցւոյ առաջին խորհուրդը՝ Մկրտութիւնը ջուրով լուացում է, խորհրդանիշ մաքրութեան: Մկրտութեան ջուրին մէջ երեք անգամ ընկղմումով մարդը «կը խաչուի» Քրիստոսի հետ, «կը թաղուի» Քրիստոսի հետ եւ ապա «յարութիւն կ'առնէ» Քրիստոսի հետ. կը դառնայ նոր մարդ՝ սրբուած իր սկզբնական՝ ադամական մեղքէն, տնկակից կը դառնայ Քրիստոսի, ինչպէս Պօղոս առաքեալը կը հաստատէ կորնթացիներուն ուղղած իր երկրորդ նամակին մէջ՝ ըսելով. «Ո՛րք է մէկը, որ Քրիստոսի միացած է՝ նոր արարած է. այլեւ չէ՛ այն՝ ինչ որ էր նախապէս, որովհետեւ ամբողջութեամբ նորոգուեցաւ» (Բ.Կր 5.17): Մէկ մարդու պատճառով մեղքը մուտք գործեց աշխարհ եւ այդ իսկ պատճառով մահը տիրեց աշխարհի մէջ: Դարձեալ, մարդու մը պատճառով բոլորը մեռան, եւ սակայն մէկ Մարդու մը պատճառով աստուածային շնորհքը տարածուեցաւ եւ առաւել կեանքը տիրեց աշխարհի մէջ:

Յիսուս Քրիստոս աշխարհ եկաւ մարդու փրկութեան համար: Ան աշխարհ եկաւ հեռացած մարդուն Աստուծոյ մօտեցնելու: Ան աշխարհ եկաւ մեղքի տիղմին մէջ ընկղմուած մարդը բարձրացնելու: Ան աշխարհ եկաւ որպէս Գառն Աստուծոյ՝ զոհագործուելու, խաչուելու,

Թաղուելու եւ իր հետ միանգամընդմիջտ գերեզմանելու մարդկութեան ուսերուն վրայ ծանրացած մեղքը. եւ երեք օրեր ետք յարութիւն առնելով մեռելներէն՝ մարդկութեան նոր կեանք պարգեւեց եւ առաջնորդեց դէպի յաւիտենական ուրախութիւն եւ փրկութիւն:

Պօղոս առաքեալ նոյն համարին մէջ մեզ կը թելադրէ հաղորդ դառնալ Քրիստոսի մահուան հետ: Հաղորդ դառնալ Քրիստոսի մահուան հետ՝ կը նշանակէ մեռնիլ Քրիստոսի հետ: Երբ կը հաւատանք Քրիստոսի, կը նշանակէ որ մեր մէջ կը մեռնի «մեղաւոր անձը». սկզբնապէս բոլորս ալ երեխաներ էինք, այժմ հասունցած եւ գիտակից ենք: Սկզբնապէս բոլորս ալ ծառաներ եւ գերիներ էինք մեղքին, չարին եւ չարութեան, սակայն Քրիստոսի նման մեռնելով միայն կրնանք ազատուիլ մեղքի ծանրութենէն եւ տիրապետութենէն, կրնանք ազատուիլ մեղքի զօրութենէն եւ միանգամընդմիջտ հեռանալ մեղքի նետարձակումներէն, որպէսզի ապրինք Աստուծոյ ժառանգակից որդիներու նման:

Պօղոս առաքեալ իր մտածումը շարունակելով կը հաստատէ, որ մեր Տիրոջ՝ Յիսուս Քրիստոսի յարութիւնը տեղի ունեցաւ Հօր փառքով: Այո՛, փառաւոր եւ հրաշափառ է յարութիւնը: Մարդոց մտքին – անոնց կեանքի փորձառութեան մէջ անհասկնալի էր պատահածը. իր իսկ աշակերտին կողմէ կը մատնուէր, հրեայ մեծամեծներու կողմէ կը ձերբակալուէր Քրիստոս, Պիղատոսի մօտ դատուելու կը տարուէր, մի քանի օր առաջ «Ովսաննա»ներով, սաղմոսներով եւ օրհներգութիւններով դիմաւորող ամբոխը նոյն Տէրը խաչ բարձրացնել կը գոռար: Ո՞ւր էր այստեղ փառաւորը...:

Այո՛, Աստուծոյ կամքը իրականանալու համար Քրիստոս սիրայօժար խաչ բարձրացաւ եւ խաչին վրայէն ներեց բոլոր անոնց՝ որոնք յանցանք գործած էին, եւ վերջին պահուն, նոյնիսկ իր կողքի խաչեալին՝ աւազակին ներեց՝ ըսելով. «Այսօր իսկ, Ինձի հետ Արքայութեան մէջ կ'ըլլաս», եւ Ան խաչին վրայ իր անարատ բազուկները տարածեց եւ իր մահկանացուն կնքեց: Պահ մը աշակերտները յուսալքուեցան, ուրացան եւ հեռացան խաչելութեան վայրէն: Ո՞ւր էր այստեղ հրաշալին:

Մարդկային միտքը այստեղ կանգ կ'առնէ,

քանի որ այո, հրաշալին ու փառաւորը կը կատարուի:

Զարմանալին պատահեցաւ. Ան՝ որ կեանքի պարգեւ կու տար բոլորին, Ինքը որպէս պարգեւ խնդրուեցաւ Յովսէփ Արեմաթացիի կողմէն, որ ստանալով անոր մարմինը, կտաւով փաթթեց եւ իր սեփական կոյս գերեզմանին մէջ թաղեց ու մեծ քար մը գլորեց մուտքին, ուր զինուորները գիշեր-ցերեկ հսկեցին վայրը: Երբորդ օրը տեղի ունեցաւ մեծագոյն հրաշքը, հրաշքներուն հրաշքը. Քրիստոս խորտակեց դժոխքի դռները, մահուան վրայ յաղթանակ տարաւ եւ յաղթական դուրս եկաւ գերեզմանէն՝ նոր եւ առաւել կեանք պարգեւելու այն մարդուն, որ պատրաստ էր իր հետ մեռնելու, թաղուելու եւ մանաւանդ իր հետ յարութիւն առնելու:

Քրիստոս կատարեալ մարմնով յարութիւն առաւ եւ առաջին անգամ երեւցաւ իւղաբեր կանանց եւ ապա աշակերտներուն: Հրեշտակները մեծագոյն աւետիսը տուին աշխարհին, որ «Ան այստեղ չէ, այլ յարութիւն առաւ»: Ահա-ւասիկ այսպէս տեղի ունեցաւ Քրիստոսի յարութիւնը՝ աստուածային փառքով եւ պատուով: Անոր երկրային ամբողջ կեանքը լիցուն էր աղքատութեամբ, զրպարտութեամբ, վիշտով, դատապարտութեամբ, թուքով, եւ խաչելութեամբ, որ վերացաւ միայն իր յարութեան փառքով:

Ահա թէ ինչո՞ւ Պօղոս առաքեալ կը թելադրէ մեզի ապրիլ նոր կեանք մը: Այնպէս ինչպէս Քրիստոս պէտք է մեռնէր՝ մեռելներէն յարութիւն առնելու համար, մենք եւս պէտք է մեռնինք՝ թօթափելու համար հին մարդը՝ մեղանշական մարդը, որպէսզի յարութիւն առնենք Քրիստոսով՝ ապրելու համար նոր կեանք մը: Այնպէս ինչպէս Պօղոս առաքեալ եփեսացիներուն գրած իր նամակին մէջ կ'ըսէ. «Եղէ՛ք նոր մարդ՝ Աստուծոյ պատկերին համաձայն ստեղծուած, եւ ապրեցէ՛ք նշմարիտ կեանք արդարութեամբ ու սրբութեամբ» (Եփ 4.24):

Այսօր դիւրին չէ հին կեանքին վերջ տալ. յաճախ կ'ըսենք, որ մենք քրիստոնեայ ենք: Կը գիտակցի՞նք, որ Քրիստոս որպէս Փրկիչ եկաւ մեզի մահուան ճիրաններէն ազատագրելու: Այսօր կրնա՞նք ըսել, որ «մահացած ենք» Քրիստոսի հետ, ասինքն՝ թօթափած ենք հին

մարդը, ազատուած ենք մեղքի ծանրութենէն եւ տիրապետութենէն, պատրաստ ենք Քրիստոսի համար չարչարուելու, որպէս մեղաւորներ՝ խաչ բարձրանալու, մեր մեղանշական մարմինը թաղելու, որպէսզի կարողանանք Քրիստոսի հետ յարութիւն առնել, եւ ապրիլ նոր կեանք մը: Իսկ եթէ գիտակցաբար շարունակենք մեր հին կեանքը՝ մեղանշական կեանքը, կը նշանակէ, որ մեր մէջ հին մարդը «չէ մահացած», կը նշանակէ, որ մենք չենք հաւատար, եւ չենք ճանչնար Քրիստոսը. «Ով որ Քրիստոսի միացած կը մնայ, չի մեղանչեր. իսկ ով որ կը մեղանչէ՝ գայն երբեք տեսած ու նանչցած չէ» (Ա. ՅՏ 3.6): Քրիստոսի մէջ ըլլալ, կը նշանակէ՝ միանալ Քրիստոսի, ան որ մեզի յաւիտենական կեանք կուտայ: Իսկ երբ մեղքի մէջ ըլլանք, ի՞նչ կուտայ մեզի Ան, եթէ ոչ միայն՝ յաւիտենական դատապարտում եւ մահ. «Որովհետեւ մեղքի վարձատրութիւնը մահ է, մինչ Աստուած, որպէս ձրի պարգեւ՝ յաւիտենական կեանք կու տայ մեր Տիրոջ Յիսուս Քրիստոսի միջոցով» (Հռ 6.23):

Ահաւասիկ պատգամը Քրիստոսի հրաշափառ յարութեան: Հայ ժողովուրդը առաջին ազգը հանդիսացաւ, որ հոգեւորապէս մկրտուեցաւ, քրիստոնէութիւնը ընդունեց, դարձաւ Քրիստոսի ժառանգակիցը, ճանչցաւ ու հաւատաց Անոր, Անոր համար մեռաւ, թօթափեց հին մարդը՝ մեղանշական մարդը իր վրայէն, ամէն տեսակի տառապանք եւ նեղութիւն կրեց, ցեղասպանութեան ենթարկուեցաւ ու նահատակուեցաւ, քալեց Գողգոթայի ճանապարհով, խաչ բարձրացաւ, Քրիստոսի հետ թաղուեցաւ, բայց հաւատաց բացուող արշալոյսին, հրաշափառ յարութեան

եւ յարութեամբ տրուած նոր եւ առաւել կեանքին: Այսօր ո՞րն է մեր ճանապարհը. հին մեղանշակա՞ն կեանքը, թէ՛ յաւիտենական Արդարի՝ յարութեամբ նոր կեանք պարգեւող Նոր Ադամի՝ Քրիստոսի ճանապարհը՝ որ մարդը դէպի անմահ երջանկութիւն - յաւիտենական կեանք կ'առաջնորդէ:

Ազգովին վերանորոգենք մեր հաւատքը, յարութեան շունչով քալենք դէպի պայծառ ապագայ, եւ յարութեան փառքով, լուսաւոր ճանապարհով դէպի աստուածային տուն, հայրական ուրախութեան վայելքը ժառանգելու:

* * *

Քրիստոս յարեաւ ի մեռելոց:
Օրհնեալ է Յարութիւնն Քրիստոսի:

Սիրոյ ջերմ ողջունիւ՛

ԲԱԲԳԷՆ ԱՐՔ. ՉԱՐԵԱՆ
ԱՌԱՋԵՆՈՐԴ
ԳԱՆԱՏԱՅԻ ՀԱՅՈՑ ԹԵՄԻ

Ս. Զատիկ 2017

ՅԻՇԱՏԱԿ ՄԵՌԵԼՈՑ
ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ, 17 ԱՊՐԻԼ
ԱՅԵԼՈՒԹԻԿ
ՀԱՆԳՈՒՅԵԱԼԱԵՐՈՒ ՇՐԻՄԱԵՐՈ

ՏՆՕՐՀՆԷՔ

Տնօրհնէք փափաքող
ընտանիքները,
թող բարեհաճին դիմել
Ս. Գառնիկ Ա. Քինյ. Գոյունեանի,
հեռաձայնելով
514 909 5203 թիւին:

ՀԻՒԱՆԴԱԵՐՈՒՄ ԱՅԵԼՈՒԹԻԿ

Բարեհաճեցէք հեռաձայնել
Արժ. Ս. Գառնիկ
Ա. Քինյ. Գոյունեանի.
514 909 5203 թիւին: